

[Finansministeren.]

Jeg siger, at dette forekommer mig at være en noget mærkelig Motivering, thi det er jo de 5 Direktører, der sidder derovre, som selv bestemmer, om de vil have een eller to Rentesatser, om de vil have en anden Sats for Lombardlaan end for Vekseldiskontering. Hvis der ikke er andet i Vejen for at opnaa en lavere Diskontosats her i Landet, vil jeg haabe, at de 5 Direktører snarest muligt enes om at gøre den Forskel paa Renten for Vekseldiskonto og for Lombardlaan, som de selv siger er Muligheden for at faa Diskontoen ned.

I øvrigt har jeg ikke Indtryk af, at Nationalbanken i særlig Grad interesserer sig for at paavirke den effektive Rente i Danmark paa anden Maade end ved sin egen Fastsættelse af Diskontoen. Jeg tænker her paa vort Obligationsmarked. Der er ingen Tvivl om, at det er dette, der i høj Grad bestemmer den effektive Rente i Danmark, og Nationalbanken kunde ved Opkøb paa Obligationsmarkedet paa de Tider, da der var Grund dertil, bidrage til, at Kursen for disse Papirer steg, og at Renten derved blev lavere. Jeg har ikke Indtryk af, at Nationalbanken er sig bevidst, at den har en Opgave paa dette Omraade; jeg har nærmest Indtryk af, at dens Obligationskøb og Obligationssalg foretages alene efter Synspunktet, om der kan tjenes en Styver paa Forretningen, medens Synspunktet at paavirke Rentniveauet her i Danmark synes at være ganske fremmed for Banken.

Da jeg nu omtaler Nationalbanken, vil jeg ikke undlade at gentage, hvad jeg før har sagt her i Rigsdagen og ogsaa til Banken, at jeg finder, at den Afgift, Nationalbanken for Tiden betaler til Staten, er for lav. Jeg finder tillige, at Banken har en moralsk Pligt til at gaa ind i Forhandling med Staten om en Forhøjelse af denne Afgift. Afgiftens Størrelse hviler paa en juridisk Fastsættelse fra Anno 1907 og forudsætter en Seddelcirkulation af nogenlunde samme Størrelse som den Gang. Imidlertid er Seddelcirkulationen vokset i den Grad, at den nu pr. Individ i Danmark udgør mere end det dobbelte af, hvad den var den Gang, og derved maa vel enhver indrømme, at den Forudsætning, som den Gang fandtes, absolut ikke længere er til Stede. Denne Vækst i Seddelmængden skyldes naturligvis i særlig Grad, at Prisniveauet siden den Tid er steget. Det er klart, synes det mig, at en saadan Forskydning giver moralske Plig-

ter, og jeg haaber, at Nationalbanken vil forstaa, at saadanne Pligter overfor Staten som offentlig Institution kan være lige saa afgørende som den bogstavtro Fastholden ved et juridisk Dokument, der er udstedt for en Menneskealder siden under ganske andre Forudsætninger end de nuværende.

Ved Forelæggelsen af Finanslovforslaget i Fjor omtalte jeg ret udførligt forskellige Ting vedrørende Hovedrevisoraternes Arbejde. Jeg skal i Aar kun gøre faa Bemærkninger herom. Mine Bemærkninger i Fjor drejede sig væsentligst om Landbohøjskolens Byggearbejder, og Hovedrevisoratets Kritik paa dette Omraade blev senere fremdraget her i Rigsdagen og medførte bl. a. en meget bevæget Debat i Landstinget, hvor det ærede Medlem Hr. Ellinger søgte at imødegaa den Kritik, der var rettet imod ham. Senere søgte nogle Ingeniører, der ogsaa var blevet kritiseret, at gøre et større Nummer ud af Sagen, uden at det dog lykkedes, men saa vidt jeg erindrer, gjorde det ærede Medlem Hr. Koch nogle Bemærkninger om Sagen her i Tinget, ikke da Statsrevisorernes Betænkning var til Behandling, men paa et senere og mere tilfældigt Tidspunkt. Jeg skal ikke komme ind paa disse Ting nu, idet jeg mener, at Sagen har fundet sin Afgørelse ved de Beslutninger, der blev truffet i begge Rigsdagens Ting i Fjor.

Det var Landbrugsministeriets Forhold, det drejede sig om ved denne Kritik. Det er nu en kendt Sag, at der vedrørende Marineministeriet gennem Hovedrevisoratet har været rejst Kritik paa adskillige Punkter, bl. a. med Hensyn til Mellemregnskabet med Finansministeriet og med Hensyn til Marinens Træindkøb. Det første Spørgsmaal redegjorde jeg for ved Fremsættelsen af Tillægsbevillingslovforslaget i Fjor her i Tinget; det sidste Spørgsmaal er for Tiden til nærmere Undersøgelse under retlige Former, og jeg gaar ud fra, at Rigsdagen til sin Tid vil faa Meddelelse om det Resultat, som Undersøgelsen fører til. Jeg skal tilføje, at der ogsaa paa andre Omraader indenfor Marineministeriet har været fremsat Kritik fra Hovedrevisionens Side, navnlig angaaende Reparationer af Fyrskibe, hvor Kritikken bl. a. resulterede i, at det Værk, som havde overtaget Reparationen, betalte nogle og tyve Tusind Kroner tilbage til Ministeriet. Jeg haaber, Marineministeriet i Fremtiden vil sørge for, at der paa disse Omraader, som paa alle andre Omraader indenfor Statens Virksomhed, udøves streng Økonomi.